

Vbaykus

OCAK
2021

“SEV, UNUT, VAZGEÇ, SİL GİTSİN” GİBİ EMİRLER YAĞDIRAN KİTAPLARDAN BEZMİŞ DURUMDA OKUR.

Serhat Kaya ile kişisel gelişim türünde yazdığı iki kitabının ardından geçtiğimiz aylarda yayımlanan romanı Azad üzerinden bir erkeğin gözünden bu topraklarda kadın olmaktan, edebiyattan, ve tiyatrodan konuştuk.

Kimdir Serhat Kaya, yazmaya nasıl başladı ve son romanı Azad'ın içinde var mı kendisi?

İstanbul Cihangir'de doğan, semt kültürü ile yetişerek büyüyen, her insan gibi yaşadığı ömrün bir yerde biteceğinin farkında olan ve buna paralel hayata daha fazla zaman katamayacağını bildiğinden, yaşayacağı zamanlara daha fazla hayat katma gayesinde bir insanım diyebilirim en sade haliyle. Yazmaya başlamam ise bir şiirle oldu ancak bu benim yazdığım değil okuduğum bir şiirdi ve okurken hissettiklerim bana üretmelisin dedi ve bu zaman kadar bazen sahnede, bazen bir seminerde bazen de bir kitap içerisinde üretmeye aynı niyet ve şevkle devam ettim.

Peki, üretmenize vesile olan okuduğunuz hangi şiirdi, anımsıyor musunuz?

Elbette. Behçet Necatigil'in "Kitaplarda Ölmek" şiiri. Ne de güzel ne de yeterli anlatır hayatı ve uzunluğunu hem de bunu kısacık cümlelerle yapar bu şiir:

Adı, soyadı
açılır parantez
doğduğu yıl, çizgi, öldüğü yıl, bitti
kapanır parantez.

Parantezin içindeki çizgi
ne varsa orda,
ümidi, korkusu, gözyaşı, sevinci
ne varsa orda.

İşte bu dizeleri ilk okuduğumda sanıyorum 20 küsur yıl evveldi ve o gün kendi kendime "nasıl ki doğduk bir gün öleceğiz, o halde mezar taşımın üzerinde doğum ve ölüm yıllarım olacağı besbelli. Bana düşen o rakamları ayıran aradaki "çizgiyi" anlamlı hale getirmek. Bu gaye ile hem kendim hem diğer insanlar için üretmeye başladım, önce lisede arkadaşlarla dergi çıkartarak, tiyatro yapmayı ve kısa filmler çekmeyi deneyimleyerek de devam etti o yıllar.

Son romanımın içinde Serhat Kaya hisleri ve düşünceleriyle var elbette.

Okurun, bazen hayatta baktığı yönlerde göremediği ya da bazen görse de yıllardır

taşıdığı ruh yorgunluklarından ötürü görmezden gelmek istediği, sana, bana ve başkalarına dair birçok konuda bazı anlarda akıllara, bazı anlarda ise yüreklere ama hep aynı samimiyetle kelimelerim eşliğinde seslendim.

Geçmiş yıllarınıza baktığımızda sahneye çıktığınız 20'li yaşlarınızın başında Uğur Yücel ve Ali Poyrazoğlu gibi isimlerin hayatınıza temas ettiğini görüyoruz, kısaca o serüven nasıl başladı ve ilerleyen yıllarda neden tiyatroya devam etmediniz?

Hayatımda ilk kez sahneye çıktığımda 17 yaşındaydım. Lise son sınıfta okurken Edebiyat öğretmenim Mehmet Aksoy beni kara tahtanın önüne attı desem yeridir. Derslerde beni sınıfın karşısına çıkartır, spontane hikayeler anlatmamı isterdi ve "sen sahnede olmalısın çocuk" diye beni parlatmaya çalışırdı. Tabi güzel bir şey sahnede olmak, heyecanlı ve ben anlatmayı çok seviyorum. Fakat nerede anlatacağım, kim bana sahnelerini açacak gibi sorular vardı karşımda ve şöyle düşünün, Lisede okuyorsunuz 17 yaşındasınız sahne sanatları konusunda bir eğitiminiz yok, içinizde o zaman tam olarak temellendiremeseniz de bir sevda bir çeşit tutku var ama metotlarınız eksik. O günlerin birinde çok sevdiğim sınıf arkadaşlarımdan bir tanesi Burcu Alptekin, şimdi kendisi yönetmenlik yapıyor, Atiye dizisinin yönetmenidir değerli dostum, gurur duyuyorum ürettikleriyle, onun bir akrabası vesile oldu ve İstanbul Taksim'de Uğur Yücel'in sahibi olduğu Eski Yeşil Komedi Müzik Kulübü'nde sahneye çıkmam için bana fırsat oluşturdu.

Eşi dostu arkadaşı davet ettik, sadece 1 hafta hazırlanma sürem vardı ve tek kişilik bir gösteri ile perde resmen açıldı hayatımda. Oyunun adı "Bir Türk Dünyaya Bedeldir", benim jenerasyonumdan olanlardan hatırlayanlar olacaktır, sonraki yıllarda 600'den fazla kez sahneledim. O günkü ilk gösteride tesadüfen gösterinin bir kısmını orada tam da benim sahnede olduğum gün

Aslında roman türünde yayımlanan son kitabınız Azad, lise yıllarına dayanan edebiyat sevginiz ve sahneyle ilgili olan bağın tamamen kopmadığını gösteriyor bize. Fakat Azad'dan önce kişisel gelişim türünde yayımlanan 2 kitabınız varken yeniden bu yöne dönüşü neye borçluyuz?

Tamamen hissiyat ve kendimi ifade etmek, yaşarken farkında olduğum toplumsal gerçeklerin daha da fazla insan tarafından önce görülür sonra da idrak edilir hale gelmesi adına Azad'ı kaleme aldım. Azad'ın öyküsü ve öykünün detayları zaten zihnimin çekmecelerinde yıllarca birikmişti lakin bunu hangi mecrada ve ne şekilde ifade edeceğim belirsizdi. Azad, özellikle bizim coğrafyamızda kadın olmak ve adına hayat denen yaşam tuvalinin üzerine kendi seçtiği, kendisini yansıtan renklerle boyama gayesiyle ömür yolculuğunu sürdüren ama sıkça çeşitli insanlar ve bağınazlıklarla engellenen kadınların mücadelesini de anlatıyor. Ancak bunu ajitasyon yapmadan anlatan bir öykü, bunun altını kalın kalın çizmek istiyorum. Bu tarafını çok önemsiyorum, çünkü farkındalık oluşturmak adı altında insanların yoğun bir şekilde duygularına oynayan, şiddetin ortadan kaldırılmasına zerre katkısı olmayan, sadece ticari odaklı o kadar çok samimiyetsiz iş var ki ve bana göre bu da kadını bir ürünmüş gibi kullanmak isteyecek kadar yine adına insan dediğimiz varlığa hiç yakışmayan bir tür psikolojik şiddettir.

40 yaşına yaklaşıyorum ve 20'li yaşlardan buraya kadar maalesef binlerce kadın cinayeti haberi izledim, okudum, şiddetin mağduru olan insanları birebir tanıdım, çevremde anneler öldü çocuklar annesiz, öğretmenler öğrencisiz kaldı ve bunlarla ilgili "benim de söyleyeceklerim var, ağırımaya gidiyor" demem gerekiyordu, bu da özel bir kadın öyküsüyle Azad'la olduğu için mutluyum ama keşke bu ülke insanı bu acılara maruz kalmasaydı da ben de ismi haberlerde sırf öldürüldüğü gün 5 dakika söylendikten sonra bir daha hatırlanmayan ama acısı cenazesinin çıktığı evden yıllar geçse de çıkmayan kadınların da sesi olan Azad'ın hikâyesini yazmak yerine başka şeyler yazsaydım.

Burada yeri gelmişken sizin aracılığınızla da bir başka konuda da düşüncemi aktarmak istiyorum; Yeniden Sen ve Umursama isimlerinde 2 ayrı kitabım daha var ve onlar kategorik olarak kişisel gelişim kategorisinde yer alıyor ancak kişisel gelişim türüne sadece bir yazar olarak değil bilakis okur olarak özellikle ülkemizde yayımlanmış birçok kötü örneği gördüğüm için oldukça mesafeliyim.

Fuarlarda çok fazla farklı tür okuyan insanla sohbet ediyoruz, okurlar kişisel gelişim türünü ya çok seviyorlar ya da "aman aman benden uzak olsun" diyorlar ve haklılar. Çünkü kişisel gelişim adı altında iç dünyasında bolca kırgınlığı, üzüntüsü ve mutsuzluğu olan insanları bir tür av gibi gören yüzlerce kitap gördüm maalesef. Sürekli okura "sev, unut, vazgeç, sil gitsin" gibi emirler yağdıran ve tek bir sayfanın ortasında kocaman yazılarla sevgili Mevlana'dan bir söz, diğer bir sayfada da dünya yazarlarından birinin sözünü aynı şekilde duvar yazısı gibi kullanarak sayfa dolduran kitaplardan bezmiş durumda okurlar ve bende onlardan birisiyim. O nedenle özellikle Umursama isimli son kitabım bu türdeki olumsuz örneklerle bir çeşit reddiye gibi oldu. İnsanların okurken sadece altını çizeceği ya da içinden alıntı yapıp twitter'da paylaşacağı beylik söz içerikleri yerine, insanların okuyup hayatlarında kullanabilecekleri metotlardan bir mozaik sunmak istedim. Sanırım amaçladığım şekilde de oldu ve benim ürettiklerimi okumaktan faydalanabilecek okur kitlesiyle buluştu Umursama ve Şubat 2020'de tam da pandemi ile tanışmaya başladığımız süreçte yayımlandığında insanlar evlerindeydi, fuarlar buluşmalar imza günleri iptal olmuştu ama bunca olumsuzluğa rağmen, o çok inandığım fısıltı gazetesi ile okurun okura tavsiyesi ile binlerce kişiye ulaştı, beni çok mutlu eden geri bildirimler aldım, çok şükür almaya da devam ediyorum.

işleri olduğu için Eski Yeşil'e gelen sevgili hocam, değerli büyüğüm Uğur Yücel izledi ve bu çocuk kalsın bir iki akşam çıksın burada dedi. Tabi dünyalar benim oldu, Muhsin Bey, Eşkiya gibi harikulade yapımlarda hayranlıkla izlediğiniz o büyük aktör sizi görüyor, burada çıksın bir bakalım diyor ve tüm bunlar olurken ben lise sıralarında bir öğrenciyim.

Şimdi belki size normal bir sahne deneyimi anısı gibi sıradan gelebilir, çünkü o yıllarda bana da öyle geliyordu, bir salon ve içeride 100 kişi var nihayetinde. Ama işte üzerinden uzun yıllar geçince daha doğru anladım o gün nerede olduğumu. O üzerine çocuk heyecanımla çıkıp ürkek adımlarımla birkaç saat sahnesinde ilk kez bulunduğum yer; Zeki Alasya, Metin Akpınar ve tüm Devekuşu Kabare'nin değerli üstatlarının, Eski Yeşil'in ilk sahibi Ali Poyrazoğlu'nun, Müjdat Gezen'in, Merhum Seyfi Dursunoğlu'nun ve Uğur Yücel'in efsane oyunu "Azınlıkta Kaldık" ile senelerce kapalı gişe oynadığı, İstanbul'un en önemli eğlence mekanlarından bir tanesinin sahnesiydi.

Eski Yeşil, bir tiyatrocunun sahnesine çıkmak için can atacağı Kenter, Dostlar, Ses Tiyatrosu, Muammer Karaca sahneleri gibi kendi ruhu olan özel sahnelerden biriydi ve ben bununla 17 yaşında tanışmıştım. Sonra yine İstanbul'da ve ardından ülkemizin hemen hemen her şehrinde farklı tiyatro sahnelerine turneler düzenleyerek yola devam ettim.

"Neden devam etmediniz" kısmına gelecek olursak; aslında teorik olarak şu an sahnede değilim ama pratikte hala sahnede olduğumu düşünüyorum. 2005 yılında önce perakende sektörü ile tanışmam ve peşinden devam eden 10 yıl içinde mağaza ve bölge yöneticilikleri, eğitim uzmanlıkları, markalaşma, iletişim ve strateji konularında danışmanlıklarla, bu kez de AVM'ler, toplantı salonları, mağazalar, eğitim organizasyonları ile beni dinleyenlere düşüncelerimi ve bildiklerimi anlatmaya devam ettim. Mağazacıların tiyatrocular ile benzer bir iş yaptıklarına inanıyorum; ikisinin de amacı "memnuniyet ve iletişim." Tabi ki tiyatronun toplumların gelişmesi, tökezleyip düştüğünde yeniden ayağa kalkması için önder olması, duygu ve düşünceleri aktarmak, bazen kötü gidişe dur demek, denizde gemilere yol gösteren deniz fenerleri gibi olmaya benzeyen farklı ve özel görevleri de var. Mağazacılar da mağazasının kepengini tiyatronun perdesi misali her sabah açar ve gelen insanlara ihtiyaçları doğrultusunda onları mutlu ederek mağazadan uğurlamaya çalışır. Tiyatro oyuncusu en acılı gününde

sahnede olmakla karşı karşıya kalır ya da çok hastayken, mağazacılar da özellikle son 30 yılda oluşan "alışveriş AVM'de yapılır" algısının güçlenmesi ile sadece deprem olmadığı takdirde mağazasındadır, herkes anneler gününü, sevgililer gününü, yılbaşını kutlarken perakendeci olmayı seçenler bu eğlenen insanlara hizmet için sürekli mağazalarında yani AVM'de görevdedirler. Kimi eşiyile tartışmış, kimi evlilik kararı almış, kimi özel bir gün için içinde taşıdığı bir heyecanla adımını atar mağazadan içeri ve orada onu karşılar mağazacı, onu dinler, anlar ve ona sattığı şey ürün ya da hizmet gibi görünse de aslında hep "iyi hissettirme" satar müşterisine, aynı tiyatrodaki gibi. Hala kulaklarımdadır Sevgili hocam Ali Poyrazoğlu; "biz seyirciyle meslektaşız, birlikte oynarız, onlarsız olmaz" der ve çok haklı, mağazacılıkta müşterisiyle vardır ve bu temsil her gün aynı şekilde yaşanmaya devam eder. Dolayısıyla perakendecilik koridorlarında dolaşmak bana daima sahnede olduğumu hissettirdi ve önce mağazada markayı temsil eden bir yönetici oldum sonrada tüm mağazalardaki ekip üyelerinin bu işi en ideal haliyle nasıl yapması gerektiğini öğreten eğitici olarak kariyerime devam ettim. Sonrasında sosyal mecralar, dizilere yazdığım senaryolar, reklam içerikleri, seminerler, kısa filmler ve kitaplarımla hep anlatan kişi olmaya başka alanlarda da devam ettim hala da ediyorum. Yani aslında 17 yaşından beri sahneden hiç inmedim, sadece artık biletli gösteri yapmıyorum diyebiliriz.

Tanıdık bir mesele çıkıyor Azad'da karşımıza. Risk değil mi sizin de az önce söylediğiniz gibi herkesin işlediği bir konuyu merkeze koymak?

Ben üretirken ürettiklerimle riskli ya da garantici işler ve içerikler diye düşünüp satış ya da ilgi kaygıları güderek hesaplar yapmıyorum. Başka bir yerden bakalım konuya, Futbol yıllardır 11'er kişilik iki takımla oynanıyor hem de binlerce takım tarafından yüzlerce yıldır ama bir teknik direktör çıkıyor ve ben yeni bir sistemle oynatacağım takımımı diyor ya da bir başkan çıkıyor yeni bir strateji ve düşünce yapısı ile yöneteceğim bu kulübü diyor ve bir bakmışsınız tüm ezberler bozulmuş. Edebiyatın da, hikayeciliğin de buna ihtiyacı hep var; toplumda var olan bir travma mevcuttaki önerilerle çözümlenemiyor ve kanayan bir yara sürekli kangrene dönüşüyorsa, demek ki bu konuda üretilen içerikler ya etkin çözüm önerisini geliştiremeye yardımcı olamıyor ya da yetersiz kalıyor demektir. Azad, özellikle kadınlara uygulanan psikolojik şiddeti, özgürlükçü düşüncenin önünde duran engelleri, adil olmayı, yaşarken tutkuyla mücadele etmeyi kadın olmanın derin hassasiyeti ile anlatırken, kadını erkekle manasızca kutuplaştıran ve yarıştıran tüm oluşumlara da öyküdeki Azad Ceylan, Nusret Garo ve diğer karakterler aracılığı ile kritik mesajlar veriyor.

Azad'da oldukça geniş bir yer kaplayan, şimdi söylediğiniz ve kitabınızı okuyanların yorumlarında gördüğümüz, öve öve bitiremediği Nusret Garo karakteri var, ondan da biraz bahsetsek.

Bay Garo yani Nusret Garo bir gazetecilik efsanesi. Kitabı okurken ve bitirdiğinde okurun acaba gerçekten var mı böyle biri, yoksa tamamen hayal ürünü mü diye üzerinde en çok düşündüğü karakter aynı zamanda. Öyküdeki ana görevi Azad'a bir ayna olmak ve Azad'ın mücadele ettiği konularda ona yeni bakış açıları kazandıran bir figürü temsil etmek. Mesela henüz okumayanlar için şu kadarını söyleyeyim, bir insan en sevdiğini kendi elleriyle seve seve hem de vicdanı çok rahat bir şekilde ölüme terk edebilir mi, diyelim ki eder dediniz, peki bunu yapmasını siz bir okur olarak bende olsam ayınsını yaparım der misiniz hem de kolayca? Bay Garo Azad'a bunu yaptırabiliyor ve siz de bende olsam yapardım diyor ama emin olun 3 sayfa önce asla yapmazdım dediğiniz belki de zihninizde 20 senedir yerleşik olan bir tabuyu yıkıyorsunuz ve okurken bunlara hem şaşıyor hem de sevinyorsunuz. Bence Bay

Garo, Azad Ceylan üzerine kurulu bir öyküde özellikle bu ters köşeleri ve hayati öğretiler içeren söylemleriyle en az Azad karakteri kadar sevildi.

Bu toprakların en büyük problemlerinden birisi kadına yönelik şiddet. Kişisel gelişim kitaplarınızdan yola çıkarak sormak istiyorum; aynı problemlerle karşı karşıya kalan bir kadının, bir kız çocuğunun hatta da bir insanın diyelim, Azad'ı okuyup, ben bunlara karşı koyabilirim demesini sağlayabilir mi bu son kitabınız?

İnsanlar her çağda tek bir anahtarla tüm kapıları açmak istemiştir, sizce bu mümkün mü?

Bence değil. Nasıl ki 1400 yıl önce insanlığa sunulmuş kutsal bir kitabı, kitapların en makbul olanını bile, öğreticisi, tarihsel öğretileri ve tevekkülünden ayrıştırarak idrak etmeyi istersek muvaffak olmamız çok da rasyonel değilse, 300 kûsur sayfa bir romanla kadınların ya da farklı konuların benzer türdeki mağdurlarını, tamamen uğradıkları şiddetlerden bir kitaptaki çıkarımlarla kalıcı bir aydınlığa kavuşturmak çok gerçekçi bir yaklaşım olmayacaktır. Lakin burada okurun, dolayısıyla toplumun fark etmesi gereken ana nüans; Azad'ı okuduğunda empati yapmayı, yaşadığı zor imtihanlarda yapacağı tercihleri yapmasına kaynaklık eden yeni gerekçeleri görmesini bilen bir birey, yarın izleyeceği haberden, filminden ya da sokakta tanık olacağı bir olaydan da neyi hızlıca süzmesi gerektiğini anlamış olacak. Bence daha da önemlisi Azad'la beraber birçok konuda kalıplaşmış düşüncesini yeniden sorgulayarak, düştüğünde yeniden kalkmak için hangi hayat enstrümanlarına tutunması gerektiğini fark etmesine yardımcı olacaktır Azad Ceylan'ın öyküsü.

Peki nasıl bir deneyim karşı cinsin dünyasını, özellikle bu şekilde büyük sıkıntıları yaşamadan yaşamış gibi anlatmak?

Bu güzel soru için özellikle teşekkür ediyorum. Azad'ı yazmaya niyetlendiğimde zihnimde her şey hazırды, ne anlatacağım, nasıl anlatacağım ve finalinde okurun neyle karşılaşacağı. Zaten tarz olarak her zaman önce finali yazarım ve okurun o finale ulaştığında hem bütünlüğü görmesini hem de sonuna kadar okunduğunda "işte bu!" diyerek dimağında tatmine ulaşması ya da karşılaştığı ters köşe ile "hadi be, hiç beklemiyordum!" demesini çok önemserim, çünkü ben de bir okurum ve bir kitaba verdiğim paradan daha önemlisi ona zamanımı ayırıyorum. Belki hamburger yiyebileceğim bir paradır bir kitap parası ve bu yeniden geri konabilir ama o kitaba ayrılan

vakit geri gelmeyecek, onun için okurun zamanına çok saygı duyarım ve finale geldiğinde kendini birçok açıdan tatmin olmuş hissetmesine odaklanarak yazarım. Azad'ı bir kadın gibi hissedebildiğim konusunda kendimi ikna edebildiğim için yayımladım ve yazarken bitirene kadar hep şu ihtimal vardı; bitti ve okudum ama ben tatmin olmadım deseydim yayımlanmayacaktı. Yazmak için 1 ay kadar bir süre kimse ile görüşmedim, markette bile gitmedim, telefonda çok asgari konuştum, TV izlemedim. Çok ilgi gören Instagram canlı yayınlar serimiz devam ederken sırf Azad için bir anda ara verdim ve Azad'a konsantre oldum. Yazarken çok yıprandığımı hissettim çünkü o süreçte Azad gibi düşündüm, onun kadar üzgün onun gibi eksiktim, kendi yazdığım, tüm kelimelerine hakim olduğum bir kitabın dördüncü beşinci kez yaptığım son okumalarında bile iç çekerek ağladığım ve gülümsediğim çok bölüm oldu çünkü yaşar gibi yazdım ve sonuç benim içime sinmişti, artık okur beğenisine sunulabilirdi.

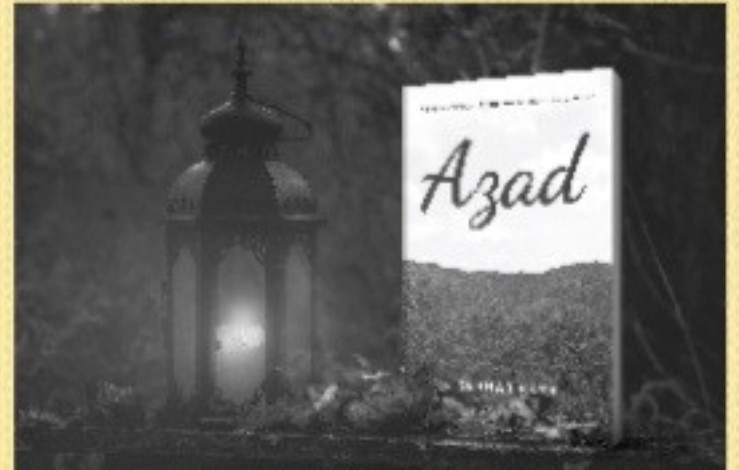
Son kitabınız için "sanki okumadım, izledim" gibi yorumları çok yerde okudum, duydum. İlerleyen süreçte Azad bir sinema filmine ya da tiyatro oyununa evrilir mi, böyle bir plân var mı aklınızda?

Evet bu yorumu ben de sıkça duyuyorum ve bundan çok mutlu oluyorum. İçinde çok fazla karşılıklı ve iç sesleri içeren diyaloglu bir kitap Azad. Tespitinizde doğru, dijital bir kanalla bu yıl Azad'ı dizi olarak da hayata geçirmek için görüşmelere başladık, o nedenle bir taraftan öykünün bu özel dokusunu koruyarak senaryolaştırmaya da devam ediyorum. Bakalım, hep birlikte göreceğiz, yine kitaptaki gibi her şeyden önce içime sinmeli ve izleyecek insanlar için en az kitap kadar tatmin edici ve doyurucu olacağına inanacağım bir sonuca varabilirsem bu yöndeki yeni gelişmeleri birlikte göreceğiz diyeyim şimdilik.

Uğur Mumcu'yu anıyorsunuz bir bölümde. Genel olarak duyarlısınız geçmişe karşı, Uğur Mumcu başka bir çizgi aşında. Bize kalırsa Azad'ın gördüğü şiddetin merhalelerini Mumcu ve onun gibi düşünürler de yaşadı ve yaşıyor. Hangi tür lüsü olursa olsun, sizce şiddet bu topraklardan kalıcı olarak atılamayacak mı?

Bir günde inşa olamayan yapılar doğal afetler ya da özel yıkım organizasyonları dışında yine bir tek günde de imha edilemez biliyorsunuz. "Bu topraklarda" dediğiniz yer aslında sorunun yanıtı. Toprak ekime de dikime de müsaittir. İnsan adına toprak; her şeyin başladığı ve her şeyin biteceği yerdir. Dolayısıyla insan eğer kararlılık gösterirse,

zaten sadece toprağın üzerinde var olan kin, nefret, anlayışsızlık ve zararlı hırs yer yüzünden gidebilir ama eminim bu satırları okuyacak insanlardan bazıları "bu topraklarda, bu zamanda mı? Hadi canım siz de" demekten kendilerini alamayacaklardır ama kendilerine şunu söyleyeceğim, sen ayağa kalkıp kararlılıkla bir adım atmazsan, ben atmazsam bir başkası atmaz ve adımlarımızın sayısını arttırmazsak nasıl çıkacak karanlıklar aydınlığa, hem de kendi kendine? Burada sorduğunuz Uğur Mumcu ve onun emsali örnekler ve değerli kişilikler devreye giriyor, çünkü tarihin akışını değiştirmek, karanlığı aydınlatmak için insanın bazen kendisi de yanmayı göze almak zorunda kalabiliyor. Azad Ceylan bir kadın, Madam Curie'de bir kadın ve bildiğiniz üzere Madam Curie "Bilim için ölen kadın" olarak tarihe geçmiş, uzun yıllar bu uğurda radyasyona maruz kalmış ve zorluklar içinde bir ömür yaşamış, yarım yamalak tebessümler eşliğinde bu dünyadan geçip gitmiştir. Bazen ben bazen siz bazen de bir başkası feda edecek ömrünü, ya da konforundan, sefasından, menfaatinden vazgeçecek. Tarihin akışı hep ödenmiş yüksel bedeller ve fedakârlıklarla değişmiştir. Ben inanıyorum, bu ülkeye de, insanına da kültürüne de inanıyorum. Bu hastalığı ya tedavi edeceğiz ya edeceğiz. Unutulmamalıdır ki bir nesil 700 Sene boyunca ağıtlarla, Dadaloğlu'nu, Köroğlu'nu, Yunus Emre'yi dilden dile bugünlere taşımış, hoş görüyü, anlayışı, yaratılanı yaratandan ötürü sevme düsturunu yazılı olmayan gönüllerdeki yaşam anayasaları ile bugünlere aktarmayı başarmıştır, bu çağın çoklu teknolojik donanımına sahip insanları olarak bizim de bunca imkânla bu şiddeti ve manasız öfkeleri bitirmemiz ve yarının çocuklarına daha berrak daha yaşanabilir bir dünya bırakmamız, Atalarımıza, Uğur Mumcu'ya, Yaşar Kemal'e, Sait Faik'e ve daha nicesine bir ahde vefa ve insaniyet borcudur diye düşünüyorum kendi payıma.

Sosyal medyada aktif bir yazarsınız. Özellikle istemese de sosyal hayatımızın kısıtlandığı şu günlerde sizi takip edenlere hem faydalı hem de eğlenceli içerikler sunan canlı yayınlar yapıyorsunuz.

Canlı yayınlar tamamen pandemi süreci ile ortaya çıkan, öncesinde iletişim kurmak için hiç kullanmadığım bir dijital uygulamaydı. Özellikle 2020 Mart – Haziran ayları aralığında 100'e yakın farklı canlı yayın gerçekleştirdim ve sağ olsunlar yine bu yayınların paydaşları çok sevdiğim ülkemizin tiyatrocuları, sinemacıları, radyocuları, iş dünyası insanları ve iletişim uzmanı dostlarım, hocalarım oldu. Hep birlikte karamsarlıkların üzerine gitmeye çalıştık, evinde kendi başına ya da ailesi ile özgürlüğü bir salgından ötürü kısıtlanmış insanların yeniden daha sağlıklı düşünmesi, uyumadan önce zihinlerin bir nebze de olsa rahatlaması ve uykuya tebensümlerle gitmeleri için yaptık bu yayınları. Çünkü az önce sorduğunuz sorudaki gibi eğer bu sevimsiz iklim değişecekse hiçbirimiz bunu tek başımıza yapamayız, gücümüz yetmez. Yeniden birlik olmamızın, birbirimizi tüm farklılıklarımızla kabul etmemiz ve karşımızda konuşan insanları sözü bitsin de ben konuşayım diye değil de, doğru anlamak adına içtenlikle dinlememiz gerektiğinin altını çizmeye gayret ettim, güzel ve verimli de olduğunu düşünüyorum.

Global bir salgın ile tüm Dünyada başlayan yeni dönem hepimizi zorladı ve yordu. Peki üretkenlik açısından size faydası mı oldu zararı mı oldu?

Çevremdeki bazı insanlar bu salgın nedeniyle vefat etti, benim akrabalarımın da arkadaşlarımdan da yitirdiklerimiz oldu ama olmasa da aynı şeyi hissederdim, nitekim sağlık dünyası emekçileri başta olmak üzere birçok adını bile bilmediğim insanın kaybında bu üzüntüyü derin olarak hissettim. Salgın sürecindeki sosyalleşme ile ilgili kısıtlamalar beni davet eden üniversiteler ve takvimdeki sıralı kitap fuarlarının iptali dışında çok etkilemedi çünkü hayat rutinim zaten oldukça sakin ve kendi halindedir, bu süreçte de daha fazla evde olmak yeni ve alışılmadık bir durum olmadı, hatta bence benim yaşam çemberimde olan ama bana göre daha hareketli ve çeşitlilik içeren hayat yaşama stillerine sahip insanlar beni daha doğru hissetmeye başladılar. Bu süreçte ileride yayımlamayı planladığım 3 yeni kitabımı baskıya hazır hale getirmek için yeterli zamanı ve konsantrasyonu bulabildim, böyle bakınca bu da benim için faydalı oldu diyorum.

Son olarak söylemek istediklerinizi paylaşabilirsiniz.

Geride bıraktığımız 1,5 yılın tüm insanlara çokça öğretileri oldu ve bence 2 öğreti var ki çoğumuz için ortak olsa gerek; birincisi yüksek beklentiler ve sadece satın alarak mutlu olmayı arayan bir insan profili olarak bu hayatın sürdürülelemeyeceği gerçeği ile yüzleşti insanlar. İkincisi ise yine buna paralel olarak etrafımızda madde olarak duran "sahibiyim" diye bildiğimiz birçok şeyin, aslında sahibiyiz "diye bildiklerimiz" olduğunu fark ettik. Ancak asıl sınav şimdi başlıyor, çünkü fark etmek tek başına bakıldığında trafik lambaları gibidir sadece bir çeşit ikazdır, asıl mesele sarı yanarken kırmızıya geçeceğini bilip ayağınızı gazdan çekecek misiniz yoksa hırsıyla kendi canınızı ve başkalarının canını tehlikeye atarak gaza mı yükleneceksiniz? Mesele fark edikten sonra fark atmakta yani değişimi başlatmaktadır hep. Şimdi hep birlikte fark mı atacağız yoksa yine basit goller yiyerek kupalara, şampiyonluklara yani mutlu geleceklere veda mı edeceğiz, işte bunu da ömrümüz olduğunca yaşayıp göreceğiz. Bu keyifli sohbet için teşekkür ediyorum, siz ve tüm Baykuş Edebiyat Dergisi sevenleri için yüksek verimli ve sağlıklı bir yıl olmasını diliyorum, muhabbetle.

